

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 9 maja 2017r.

Pozwem z dnia 10 maja 2013r. (data nadania) powódka I. J. domagała się zasądzenia od pozwanego (...) z siedzibą w W. kwoty 50.000 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 21 lutego 2013r. tytułem zadośćuczynienia oraz zasądzenia od pozwanego na jej rzecz kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że w nocy z dnia 31 grudnia 2007r. na 1 stycznia 2008r. w M. w Zespole Szkół Nr (...) organizowany był bal sylwestrowy, w którym uczestniczyła wraz z mężem. Ok. godz. 21.00 powódka przechodząc obok sceny, na której znajdował się zespół muzyczny, chciała oprzeć się ręką o pionową ściankę podwyższenia sceny udekorowaną i zasłoniętą tkaniną. Ponieważ poza prowizoryczną osłoną z tkaniny brak było trwałej konstrukcji, pod ciężarem powódki materiał zerwał się i powódka wpadła pod scenę z wysokości ok. 1,5 m, uderzając głową w podłogę. Zdaniem powódki istniejąca dekoracja sceny w budynku (...) Szkoły Zawodowej Nr (...) w M. jedynie maskowała wlot pod scenę, stanowiąc duże zagrożenie dla postronnych osób. Powódka została wyciągnięta spod sceny – krwawiła jej głowa, a na drugi dzień powódka miała bóle głowy i szyi oraz zasinienie na całej twarzy.

Powódka podniosła, że była leczona w P.w S., skąd została skierowana do szpitala w B., gdzie zoperowano jej kręgi szyjne oraz zdiagnozowano u powódki dolegliwości o charakterze rwy szyjno-barkowej prawostronnej porażennej na podłożu dyskopatii C4/C5 i C5/C6, a zakwalifikowanie do operacji uzasadniała m.in. potrzeba usunięcia przepukliny centralnej C4/C5 i C5/C6. Wskazała, że obecnie poddawana jest intensywnej rehabilitacji. Dodała, że z powodu doznanych obrażeń i związanego z nimi bólu odczuwała dolegliwości, w związku z czym nie mogła spać i pozostawała na lekach przeciwbólowych. Mimo przebycia operacji zachodzi potrzeba długiej rehabilitacji; powódka przez długi czas pozostawała też na zwolnieniu lekarskim. Zaznaczyła, że na mocy orzeczenia z dnia 20 lipca 2011r. została zaliczona do stopnia niepełnosprawności w stopniu umiarkowanym.

Powódka, po ustaleniu, iż jednostką prowadzącą Zespół Szkół Nr (...) w M. jest powiat (...), pismem z dnia 30 sierpnia 2012r. zwróciła się do powiatu (...) z wezwaniem do zapłaty. Powiat (...) odmówił uwzględnienia roszczenia powódki. Powyższe uzasadnia żądanie zadośćuczynienia od pozwanego jako ubezpieczyciela powiatu (...) w zakresie ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej.

(pozew k. 1-7)

Pozwany w odpowiedzi na pozew z dnia 25 listopada 2013r. (data nadania) wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na jego rzecz kosztów postępowania.

W pierwszej kolejności pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powódki na podstawie art. 819 k.c. w zw. z art. 442 § 1 k.c., podnosząc, że powódka w dacie zdarzenia tj. 31 grudnia 2007r. miała wiedzę zarówno o szkodzie, jak i osobie obowiązanej do jej naprawienia, a pozew został wniesiony po upływie 6 lat od daty zdarzenia.

Pozwany ponadto podniósł, że nie przyjmuje odpowiedzialności za szkodę powódki, wskazując, że nie udowodniła ona okoliczności świadczących o zawinionym zachowaniu organizatora balu sylwestrowego. Zakwestionował również wysokość dochodzonego zadośćuczynienia wskazując, że jest ono wygórowane oraz wskazaną w pozwie datę wymagalności roszczenia podnosząc, że zasadne jest przyjęcie daty wymagalności roszczenia na datę wyrokowania.

(odpowiedź na pozew k. 112-114)

W toku postępowania strony podtrzymały stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka wraz z mężem G. J. w dniu 31 grudnia 2007r. uczestniczyła w zabawie sylwestrowej organizowanej w Zespole Szkół Nr (...) w M..

(bezsporne)

Organizatorem zabawy sylwestrowej była dyrekcja Zespołu Szkół Nr (...) w M., który to zespół szkół jest prowadzony przez powiat (...). Powiat (...) w dacie zdarzenia posiadał umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartą z pozwanym.

(okoliczności bezsporne gdyż niezaprzeczone)

W miejscu, gdzie odbywała się zabawa sylwestrowa, między sceną a salą znajdował się orchestrion w postaci wnęki szerokiej na ok. 1 metr, oddzielonej od reszty sali murkiem wysokim na ok. 70 cm. W czasie zabawy sylwestrowej wnękę orchestrionu zasłonięto płachtą materiałową tak, że wnęka nie była widoczna. Powódka, będąc pod sceną, oparła się o materiał, który zerwał się pod jej ciężarem, na skutek czego powódka wpadła do wnęki i uderzyła głową w betonową podłogę.

(w zakresie wpadnięcia powódki – okoliczność bezsporna; zeznania świadków: G. J. k. 151-152, k. 156-157, M. B. (1) k. 152-153, k. 157, E. D. k. 153-154, M. B. (2) k. 154-155; zeznania powódki k. 157-158)

Powódka po upadku nie była w stanie samodzielnie wyjść z wnęki, została stamtąd wyciągnięta przez męża i jego znajomego M. B. (1). Miała rozciętą skórę na czole, odczuwała również ból głowy i szyi. Po obmyciu z krwi i prowizorycznym zabandażowaniu rany pozostała na miejscu do końca balu sylwestrowego. Następnego dnia pojawiła się u powódki opuchlizna i zasinienie na twarzy. W dniu 2 stycznia 2008r. powódka zgłosiła się do przychodni chirurgicznej w M..

(zeznania świadka G. J. k. 151-152; zeznania powódki k. 157-158)

Następnie, w związku z nasilającymi się dolegliwościami bólowymi powódkę w dniu 28 lutego 2008r. poddano badaniom MR (rezonans magnetyczny) odcinka szyjnego kręgosłupa. Badanie wykazało zniesioną lordozę odcinka szyjnego kręgosłupa z kyfotycznym ustawieniem trzonów na poziomie C4-C7 oraz że krążki międzykręgowe mają uszkodzoną strukturę, widoczne jest obniżenie intensywności sygnałów w czasie T2 jako wyraz ich dehydratacji. Wykazało również, że szerokopodstawne przepukliny krążków międzykręgowych C4-C5, C5-C6, C6-C7 uciskają worek opony twardej i wpuklają się do światła zachyłków bocznych.

W dniach 3 marca-1 kwietnia 2008r. powódka przebywała w Ośrodku (...) Zakładów Opieki Zdrowotnej w R.. Zdiagnozowano u niej wówczas zespół bólowy szyjny, zespół bólowy krzyża oraz wielopoziomową dyskopatię szyjną i lędźwiową. Zastosowano fizykoterapię i kinezyterapię.

W dniu 29 kwietnia-5 maja 2009r. powódka przebywała w (...) Szpitalu (...) z Polikliniką SP ZOZ w B. na oddziale neurochirurgicznym, gdzie dnia 30 kwietnia 2009r. poddano powódkę zabiegowi operacyjnego usunięcia przepukliny centralnej C4/C5 i C5/C6, implantując protezę dysku w przestrzeni C4/C5 i C5/C6.

W dniu 20 lipca 2011r. (...) do Spraw Orzekania o Niepełnosprawności wydał orzeczenie, którym zaliczył powódkę do umiarkowanego stopnia niepełnosprawności.

Po zabiegu powódka przechodziła regularnie rehabilitację i przechodzi ją co roku do chwili obecnej.

(karta informacyjna z leczenia szpitalnego k. 18; karta informacyjna k. 19-21; wynik badania MR k. 22; orzeczenie k. 23; dokumentacja medyczna k. 48-63, k. 73-89, k. 91, k. 95-110; zeznania świadka G. J. k. 152-152; zeznania powódki k. 157-158)

Powódka do chwili obecnej odczuwa dolegliwości bólowe, nie jest w stanie podnieść prawej ręki wyżej niż do wysokości barku, nie może obracać głową ani jej schylić. Nie jest w stanie wykonywać czynności takich jak wieszanie prania czy mycie okien, nie może też pracować w ogrodzie ani podnosić cięższych przedmiotów; czynności te wykonuje mąż powódki. W związku z dolegliwościami ma problemy ze snem, nadal przyjmuje środki przeciwbólowe. W pracy przebywa 7 godzin dziennie w związku z orzeczonym stopniem niepełnosprawności.

(zeznania świadków: G. J. k. 151-152; E. D. k. 153-154, zeznania powódki k. 157-158)

O zdarzeniu nie poinformowano dyrekcji szkoły, nie został sporządzony protokół powypadkowy.

(zeznania świadków: M. B. (2) k. 154-155, B. G. k. 155-156)

Powódka w dacie zdarzenia nie miała wiedzy, kto jest organizatorem balu sylwestrowego; dowiedziała się o tym w 2012r. od swojego pełnomocnika.

(zeznania powódki k. 157-158)

Pismem z dnia 5 stycznia 2013r. powódka zgłosiła szkodę pozwanemu.

(okoliczność bezsporna – przyznana przez pozwanego)

Pismem z dnia 21 lutego 2013r. pozwany odmówił uznania swojej odpowiedzialności za szkodę.

(okoliczność bezsporna gdyż niezaprzeczona)

Powódka w związku ze zdarzeniem z dnia 31 grudnia 2007r. w dniu 9 stycznia 2014r. złożyła do P. M. zawiadomienie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa przez dyrektora Zespołu Szkół Nr (...) w M.. Sprawa została zarejestrowana pod sygn. akt w/w Prokuratury 1 Ds. 31/14. Postanowieniem z dnia 29 stycznia 2014r., zatwierdzonym w dniu 31 stycznia 2014r. przez asesora P. R. w M. M. odmówiono wszczęcia dochodzenia z uwagi na przedawnienie karalności.

(zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa – k. 1-2; postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia – k. 28 – akt 1 Ds. 31/14 P. M.)

W wyniku zdarzenia z dnia 31 grudnia 2007r. powódka doznała powierzchownego urazu głowy wygojonego bez następstw oraz skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa – urazu kręgosłupa szyjnego z objawowym zespołem bólowo-korzeniowym, skutkującym ograniczeniem ruchomości kręgosłupa szyjnego, z ograniczeniem funkcjonalności kończyny górnej prawej. Odczuwane przez powódkę do chwili obecnej dolegliwości bólowo-korzeniowe wymagają okresowego leczenia zachowawczego jak leczenie przeciwbólowe i fizykoterapia.

Trwały uszczerbek na zdrowiu powódki w związku z doznany urazem wynosi 10%; uwzględnia on również współistniejącą u powódki chorobę zwyrodnieniową kręgosłupa szyjnego.

(opinia biegłego sądowego specjalisty rehabilitacji medycznej k. 208-216; ustna opinia uzupełniająca k. 313-314; opinia biegłego z zakresu neurologii k. 342-351; opinia uzupełniająca k. 377-379)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie wskazanych powyżej dokumentów, które w całości uznać należy za wiarygodne, gdyż ich rzetelność i prawdziwość nie była przez strony kwestionowana, w oparciu o okoliczności między stronami bezsporne oraz stosując reguły z art. 229 i 230 k.p.c.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków: G. J., M. B. (1), E. D., M. B. (2) i B. G. oraz zeznań powódki, które były zasadniczo spójne, logiczne oraz korespondowały z zebrany materiał dowodowy w sprawie. Wskazać tu należy, iż zeznania świadków różniły się co do opisu wyglądu miejsca zdarzenia tj. budowy samej sceny, lecz były to nieznaczne różnice.

Stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie opinii biegłego sądowego specjalisty rehabilitacji medycznej A. K. oraz na podstawie opinii biegłej sądowej z zakresu neurologii M. B. (3).

Biegły A. K. w opinii z dnia 28 lutego 2015r. wykazał, iż w wyniku wypadku z dnia 31 grudnia 2007r. powódka doznała skręcenia odcinka szyjnego kręgosłupa. Zdaniem biegłego w wyniku doznanego w przedmiotowym zdarzeniu w/w urazu doszło do zaostrzenia objawów dyskopatii szyjnej i wystąpienia objawów rwy barkowej prawostronnej. Trwały uszczerbek na zdrowiu związany z doznany urazem według załącznika do rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (Dz.U. z 2002, Nr 234, poz. 1974) biegły ocenił: z powodu ograniczenia ruchomości kręgosłupa szyjnego oraz dolegliwości bólowych tej okolicy na 5% oraz z powodu dolegliwości bólowych prawego barku i ograniczenia ruchomości prawego barku na 5%, razem 10%.

Powyższa opinia była kwestionowana przez pozwanego (pismo z dnia 22 maja 2015r. k. 247-248) w zakresie ustalonego przez biegłego związku pomiędzy aktualnym stanem powódki, a zdarzeniem z dnia 31 grudnia 2007r., jak również w zakresie ustalonego przez biegłego uszczerbku na zdrowiu powódki.

Biegły w ustnej opinii uzupełniającej złożonej na rozprawie w dniu 3 grudnia 2015r. (k. 313-314) w całości podtrzymał ustalenia i wnioski, wskazując na różnice między opiniowaniem lekarza - rehabilitanta a ortopedy.

Biegła M. B. (3) w opinii z dnia 16 maja 2016r. wykazała, iż w wyniku zdarzenia z dnia 31 grudnia 2007r. powódka doznała powierzchownego urazu głowy wywołanego bez następstw oraz urazu kręgosłupa szyjnego z objawowym zespołem bólowo-korzeniowym, skutkującym ograniczeniem ruchomości kręgosłupa szyjnego, z ograniczeniem funkcjonalności kończyny górnej prawej. Odczuwane przez powódkę do chwili obecnej dolegliwości bólowo-korzeniowe zdaniem biegłej wymagają okresowego leczenia zachowawczego jak leczenie przeciwbólne i fizykoterapia.

Trwały uszczerbek na zdrowiu powódki w związku z doznany urazem biegła oceniła: wg pkt 89a załącznika do wyżej powołanego rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r. na 5% oraz wg pkt 94a – na 5%, razem 10%; zdaniem biegłej z powodu współistniejącej choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa szyjnego u powódki uszczerbek na zdrowiu powódki należy ocenić na najniższym określonym przez ustawodawcę poziomie.

Powyższa opinia była kwestionowana przez pozwanego (pismo z dnia 14 lipca 2016r. k. 364-365) w zakresie ustalonego przez biegłą związku pomiędzy aktualnym stanem powódki, a zdarzeniem z dnia 31 grudnia 2007r., jak również w zakresie ustalonego przez biegłą uszczerbku na zdrowiu powódki.

Biegła w opinii uzupełniającej z dnia 5 listopada 2016r. w całości podtrzymała swoje ustalenia i wnioski, wskazując, że powódka nie była przed wypadkiem leczona z powodu dolegliwości bólowych kręgosłupa szyjnego. Biegła zwróciła nadto uwagę, że biegły ortopeda dokonał oceny stanu zdrowia powódki pod kątem obrażeń narządu ruchu, natomiast powstanie i związek objawów korzeniowych i ubytkowych w związku z zaistniałym zdarzeniem należy do biegłego neurologa.

W ocenie Sądu sporządzone w sprawie opinie biegłego specjalisty rehabilitanta oraz opinie biegłego neurologa – tak opinie zasadnicze jak uzupełniające – są w pełni rzetelne, fachowe i obiektywne. Biegli oparli się na przedstawionym im materiale dowodowym, a dokonane przez nich ustalenia zostały w całości uzasadnione i precyzyjnie omówione. Mając zatem na względzie przepis art. 233 § 1 k.p.c., brak było podstaw, by przyjąć, że wnioski przedstawione przez biegłych w opiniach obarczone były błędami lub nieścisłościami nie pozwalającymi na oparcie się o te opinie przy rozstrzygnięciu sprawy. Sąd kierując się poziomem wiedzy biegłych, podstawami teoretycznymi obu opinii, sposobem motywowania i stopniem stanowczości wyrażonych w nich wniosków, doszedł do przekonania o konieczności uznania ich za wiarygodny dowód w sprawie, przesądzając o ustaleniu okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia (tak m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2000 roku wydane w sprawie sygn. akt I CKN 1170/98, publ.

OSNC 2001/4/64). Sąd tym samym w pełni podzielił stanowisko zajęte przez biegłych w sporządzonych opiniach i ustalenia biegłych przyjął za własne. Ponadto opinia uzupełniająca biegłego neurologa nie była kwestionowana przez strony postępowania. Z powyższych względów Sąd oddalił wniosek dowodowy pozwanego o dopuszczenie dowodu z opinii kolejnego biegłego rehabilitanta.

Dokonując ustaleń faktycznych Sąd nie oparł się na opinii biegłego sądowego ortopedy traumatologa R. K. z dnia 12 października 2014r. (k. 175-178) oraz na opinii uzupełniającej tego biegłego z dnia 3 sierpnia 2015r. (k. 266-267). W/w biegły w opinii zasadniczej wykazał, że nie stwierdza u powódki żadnego uszczerbku na zdrowiu, a ograniczenia ruchomości kręgosłupa szyjnego są niewielkie, równocześnie wskazując, że ocena ewentualnego uszczerbku na zdrowiu spowodowanego pourazowym szyjnym zespołem korzeniowym należy do biegłego neurologa lub neurochirurga. Biorąc zatem powyższe pod uwagę oraz treść opinii biegłego neurologa, w której biegła wyjaśniła przyczyny rozbieżności w opiniowaniu z biegłym sądowym z zakresu ortopedii, Sąd pominął opinię biegłego sądowego ortopedy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W niniejszej sprawie bezsporne było, że w dniu 31 grudnia 2007r. powódka uczestniczyła w zabawie sylwestrowej organizowanej w Zespole Szkół Nr (...) w M., podczas którego wpadła do wnęki oddzielającej scenę od reszty sali i uderzyła głową w betonową podłogę. Poza sporem pozostawało również, że organizatorem zabawy sylwestrowej była dyrekcja Zespołu Szkół Nr (...) w M., który to zespół szkół jest prowadzony przez powiat (...), który w dacie zdarzenia posiadał umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zawartą z pozwanym.

Sporne było natomiast samo wystąpienie wskazanej w pozwie krzywdy u powódki, rozmiar tej krzywdy jak też odpowiedzialność powiatu (...) i, co za tym idzie, pozwanego, wobec powódki. Między stronami sporne było również, czy roszczenie powódki uległo przedawnieniu.

W pierwszej zatem kolejności odnieść się należało do zarzutu przedawnienia podniesionego przez pozwanego.

Zgodnie z art. 442¹ k.c. § 1 roszczenie o naprawienie szkody wyrządzonej czynem niedozwolonym ulega przedawnieniu z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Jednakże termin ten nie może być dłuższy niż dziesięć lat od dnia, w którym nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę. Paragraf 2 powołanego przepisu stanowi, że, jeżeli szkoda wynika ze zbrodni lub występku, roszczenie o naprawienie szkody ulega przedawnieniu z upływem lat dwudziestu od dnia popełnienia przestępstwa bez względu na to, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. Zgodnie zaś z § 3 w razie wyrządzenia szkody na osobie, przedawnienie nie może skończyć się wcześniej niż z upływem lat trzech od dnia, w którym poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia.

Przedawnienie zatem z wyżej powołanego przepisu rozpoczyna bieg z chwilą, z którą poszkodowany poweźmie wiedzę o wszystkich elementach stanu faktycznego potrzebnych do wystąpienia z roszczeniem, a zatem o zdarzeniu sprawczym, szkodzie, związku przyczynowym i osobie odpowiedzialnej. W wyroku z dnia 25 kwietnia 2015 r., IV CSK 495/14, Sąd Najwyższy stwierdził, że termin przedawnienia rozpoczyna bieg w chwili dowiedzenia się przynajmniej o niektórych uszczerbkach wywołanych czynem niedozwolonym, a nie dopiero w chwili powzięcia wiedzy o wszystkich następstwach czynu niedozwolonego (podobnie M. Safjan, w: Pietrzykowski, Komentarz, 2015, t. I, s. 1484, Nb 13). Skład orzekający uznał także, że wiedza poszkodowanego o możliwości dochodzenia roszczeń na drodze sądowej nie ma wpływu na bieg okresu przedawnienia.

Wbrew literalnemu brzmieniu powołanego przepisu, w orzecznictwie przyjmuje się, że okres przedawnienia rozpoczyna swój bieg nie tylko od dowiedzenia się o szkodzie i osobie zobowiązanej do jej naprawienia, ale także w sytuacji, gdy poszkodowany, gdyby działał w sposób rozsądny, dowiedziałby się o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia (por. wyrok SN z dnia 17 maja 2006 r., I CSK 176/05; wyrok SN z dnia 4 października 2011

r., I PK 48/11; wyrok SA w Krakowie z 19 marca 1991 r., I ACR 39/91). Za stanowiskiem takim przemawia szereg argumentów. Po pierwsze, osoba powołująca zarzut przedawnienia, zgodnie z ogólnymi zasadami rozkładu ciężaru dowodu, musi udowodnić, że okres przedawnienia upłynął. Jeśli poszkodowany nie przyzna, że wiedział o szkodzie i osobie obowiązanej do jej naprawienia, udowodnienie tych faktów będzie niezmiernie trudne, sprawca szkody może jedynie przedstawiać dowody, z których będzie wynikać, że poszkodowany powinien wiedzieć o szkodzie, gdyby działał w sposób rozsądny. Po drugie, nie należy premiować poszkodowanych, którzy zaniedbują swoje sprawy i np. mimo złego samopoczucia nie poddają się badaniom lub nie podejmują próby ustalenia, kto jest odpowiedzialny za doznaną przez nich szkodę. Ś. wykładnia literalna, według której okres przedawnienia biegnie jedynie od dowiedzenia się przez poszkodowanego o szkodzie i osobie zobowiązanej do jej naprawienia, prowadziłaby do nieracjonalnego wniosku, że osoba dbająca o swoje interesy znajdzie się w mniej korzystnej sytuacji niż osoba zaniedbująca właściwe prowadzenie swoich spraw (zob. K. Osajda, Komentarz do art. 442¹ k.c. [w:] K. Osajda (red.), Kodeks cywilny. Komentarz, Legalis 2017). W wyroku z dnia 17 maja 2006r., I CSK 176/05 (wydanym na gruncie obowiązującego wówczas art. 442 § 1 k.c., lecz zachowującym aktualność również na gruncie obowiązującego obecnie art. 442¹ k.c.) Sąd Najwyższy stwierdził, że poszkodowany powinien zachować się w swoich sprawach w sposób zapobiegliwy. Jeżeli więc, po powstaniu pierwszych podejrzeń co do osoby sprawcy poszkodowany ma możliwość zdobycia dalszych informacji potwierdzających te podejrzenie, bieg 3-letniego terminu należy liczyć od chwili, w której przy zachowaniu należytej staranności mógł był takie dalsze informacje zdobyć. Powyższe stanowisko judykatury Sąd w zupełności podziela.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż powódka już w dniu szkody winna co najmniej podejrzewać, że organizatorem balu sylwestrowego z dnia 31 grudnia 2007r. jest dyrekcja Zespołu Szkół Nr (...) w M., prowadzonego przez powiat (...), który posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej u pozwanego. Powinna zgłosił zaistniały wypadek dyrektorowi szkoły i podjąć działania zmierzające do ustalenia kto był organizatorem balu sylwestrowego. Tymczasem, jak wynika z jej zeznań, o tym, kto jest organizatorem balu sylwestrowego, dowiedziała się w 2012r. od swojego pełnomocnika i w tym samym roku powzięła wiedzę, który podmiot prowadzi zespół szkół, gdzie doszło do zdarzenia. Powyższe jednoznacznie zdaniem Sądu świadczy o niedochowaniu należytej staranności przez powódkę, która już po wypadku winna podjąć starania zmierzające do ustalenia podmiotu odpowiedzialnego za jej szkodę. Skoro starań takich nie podjęła, jej zaniedbania nie mogą obciążać pozwanego. Ponieważ pozew został wniesiony 10 maja 2013r., a zatem po ponad 5 latach od samego zdarzenia, zarzut przedawnienia uznać należało za skuteczny. Należy podkreślić, że beczynność powódki mogłaby być usprawiedliwiona wskazanymi wyjątkowymi okolicznościami (tak SN z dnia 9.02.2000r., III CKN 594/98). Tymczasem powódka nie wskazała z jakich to powodów zaniechała ustalenia sprawcy szkody i dopiero po upływie ponad 5 lat od zdarzenia udała się po poradę prawną i od swojego pełnomocnika uzyskała informację o podmiocie odpowiedzialnym za szkodę. Ponadto co najmniej od dnia poddania się operacji tj. od dnia 30 kwietnia 2009r. powódka mogła powiązać uraz jakiego doznała z wypadkiem z dnia 31 grudnia 2007r. W niniejszej sprawie brak jest jakichkolwiek okoliczności, które usprawiedliwiłyby opieszałość powódki w dochodzeniu roszczeń. Opóźnienie w dochodzeniu roszczeń nie powinno być nadmierne bowiem w przeciwnym razie podważona zostałaby zasadnicza, stabilizacyjna funkcja instytucji przedawnienia.

Powództwo zatem podlegało oddaleniu już na tej podstawie.

Mając powyższe na względzie, Sąd orzekł jak w punkcie 1. wyroku.

Sąd nie obciążył powódki kosztami sądowymi wyłożonymi tymczasowo ze Skarbu Państwa, przejmując je na rachunek Skarbu Państwa jak w punkcie 2. wyroku stosownie do art. 102 k.p.c. z uwagi na sytuację życiową powódki, biorąc pod uwagę, że koszty te powstały w związku z dopuszczeniem dowodów z opinii biegłych sądowych celem ustalenia uszczerbku na zdrowiu powódki.

O kosztach Sąd orzekł jak w punkcie 3. wyroku na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 99 k.p.c., zasądając od powódki na rzecz pozwanego kwotę 2417 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego, na którą złożyły się: wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego – w stawce minimalnej w wysokości 2400 zł, ustalonej zgodnie z przepisem § 6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę

prawnego z urzędu (tekst jedn. Dz. U. z 2013 r., poz. 461) w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz 17 złotych z tytułu opłaty skarbowej od dokumentu pełnomocnictwa.

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.